

**ДЖЕК
ЛОНДОН**

ALASKAN
TYTTÖ

Джек Лондон

Alaskan tyttö

«Public Domain»

Лондон Д.

Alaskan tyttö / Д. Лондон — «Public Domain»,

Содержание

1	5
2	7
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Jack London

Alaskan tyttö

1

Kieltäymystä on ollut monenlaista tässä maailmassa. Mutta pohjaltaan on kieltäymys aina samaa. Kummallista on siinä vain se, että miehet ja naiset luopuvat rakkaimmastaan koko maailmassa jonkun vieläkin rakkaamman vuoksi. Niinhän Abel uhrasi laumansa esikoisia ja niiden ihraa. Lauman esikoiset ja niiden tali oli hänelle rakkainta, mutta hän uhrasi ne saadaksensa Jumalan suosion. Ja samoin oli laita Abrahamin, kun hän valmistautui uhraamaan poikansa Isakin kivisellä alttarilla. Hän rakasti suuresti Isakia, mutta hän rakasti Jumalaa vielä enemmän. Kenties hän pelkäsi Jumalaa. Olkoon tämä nyt niin taikka näin, pari milliaardia ihmistä on sen selittänyt rakkaudeksi Herraa kohtaan, ja että Abraham tahtoi palvella häntä.

Ja koska nyt on vahvistettu totuus, että rakastaminen ja palveleminen kuuluvat yhteen ja että uhraaminen ja luopuminen on palvelemista, niin on silloin Jeess Uck, vaikka hän olikin vain tummaihoiseen rotuun kuuluva nainen, rakastanut yhtä jalosti kuin jaloimmat. Hän ei suinkaan historiaa tuntenut, oli vain oppinut selittämään ilman ja tuulen laadut metsäeläinten tavoista ja elämästä. Ei hän siis ollut koskaan kuullutkaan Abelista eikä Abrahamista puhuttavan. Ja koskei häntä sattumus ollut heittänyt Pyhän Ristin sisarten yhteyteen, ei hän tiennyt mitään Ruthista, tuosta moabitolaisesta naisesta, joka luopui Jumalastaankin vieraan maan oudon naisen vuoksi. Jeess Uck oli vain oppinut kieltäytymään niinkuin nuija tottelee liikevoimaa ja jotakuinkin samalla tavalla kuin koira pakotettuna luopumaan ytimekkäästi luusta. Ja kuitenkin, kun hänen koettelemustensa hetki löi, kesti hän sen niin hyvin kuin joku jalorotuisempi kieltäytyen suurenmoisella tavalla.

Tämä on Jeess Uckin tarina, ja samalla kerrotaan Neil Bonnerista ja Kitty Bonnerista ja parista Bonnerin jälkeläisestä. Jeess Uck kuului tosin tummaihoisten rotuun, se on totta, mutta hän ei ollut intiaani, ei eskimo eikä innuiti. Vanhat suulliset tarinat tiesivät kertoa, että eräs Skolkz, eräs yukonilainen toyooti-intiaani, joka nuoruudessaan oli vaeltanut innuitien deltamalla, olisi liittynyt erääseen heidän naiseensa, jonka nimi oli Olillie. Olillien äiti oli eskimo ja isä innuiti. Skolkzilla ja Olillillä oli tytär Halie ja tämä oli Jeess Uckin äidinäiti.

Halie, jossa jo oli kolmen heimon verta ja joka ei kammonut vieraaseen heimoon sekaantumista, liittyi venäläiseen Shpack-nimiseen turkiskauppiaseen, joka aikoinaan tunnettiin nimellä »vahva ja paksu». Shpack saa tässä käydä venäläisestä tarkemman lajituksen puutteessa, sillä hänen isänsä, slavonilainen rangaistusvanki, oli paennut pohjoisen Siperian elohopeakaivoksista ja tavannut Qimban, paimentolaisnaisen, josta tuli Shpackin äiti. Shpack oli Jeess Uckin äidinisä.

Ellei Shpack olisi joutunut merikansan vangiksi napamaiden hurjien asukkaiden käsiin, ei hänestä olisikaan tullut Jeess Uckin äidinisää eikä Jeess Uckin tarinaa olisi olemassakaan. Mutta hän joutui napaseutulaisten vangiksi, pakeni Kamtshatkaan ja joutui sieltä norjalaisten valaanpyytäjien laivassa Itämerelle. Kohta sen jälkeen hän ilmestyi Pietariin, eikä kulunut monta vuotta, kun hän oli matkalla itään päin, vaeltaen samaa vaivalloista tietä kuin hänen isänsä puoli sataa vuotta aikaisemmin oli kulkenut tuskassa ja vaivassa. Mutta Shpack oli vapaa mies, kulki suuren venäläisen turkisyhtiön palveluksessa. Tässä toimessaan hän vaelsi yhä itäänpäin yli Beringin meren venäläiseen Amerikkaan. Pastolik'issa lähellä suurta Yukonin suistomaata hän otti Halien vaimokseen. Tästä avioliitosta syntyi tyttölapsi Tukesan.

Yhtiön käskystä lähti Shpack kanoottimatkalle parinsadan peninkulman päähän Yukonia ylöspäin Nulaton asemalle, ottaen mukaansa Halien ja pikku Tukesanin. Tämä tapahtui v. 1850, ja juuri samana vuonna virtaintiaanit hyökkäsivät Nulatoon hävittäen sen tykkänään. Siellä päättyi Shpackin ja Halien elämä. Tänä kauheana yönä hävisi Tukesan tietämättömiin. Vielä tänäkin päivänä

kieltävät toyootit osallisuutensa tähän juttuun, mutta olkoon sen asian laita kuinka tahansa, totta kuitenkin on, että Tukesan kasvoi heidän joukossaan ja oli naimisissa kaksi kertaa. Lapsia hänellä ei ollut. Toiset naiset ravistelivat päätään eikä heimon miehistä kukaan uskaltanut kolmatta kertaa naida lapsetonta leskeä. Mutta tähän aikaan oli siellä mies nimeltä Spike O'Brien. Fort Yukon oli Hudson Bay Companyn asema ja Spike O'Brien oli siellä palvelijana. Hän oli hyvä palvelija, mutta paikka oli huono hänen mielestään, ja tämän mielipiteensä hän ilmaisi pakenemisellaan. Matka hänen päämääräänsä olisi kestänyt kokonaisen vuoden, jos hän olisi kulkenut asemalta asemalle. Ja koska asemat olivat kaikki yhtiön omia, tiesi hän hyvin, ettei paosta sitä tietä mitään tulisi. Hänen täytyi siis lähteä alas Yukonia myöten. Olihan totta sekin, ettei mikään valkeaihoinen mies ollut kulkenut Yukonia alas eikä kukaan valkea mies tiennyt, laskiko Yukon Pohjoiseen Jäämereen vai Beringin mereen – mutta Spike O'Brien oli kelttiläinen ja vaarojen houkutusta hän oli aina valmis seuraamaan.

Muutaman viikon päästä hän nälän ja vaivojen uuvuttamana ja kuumeesta puolikuolleena veti veneensä erään toyootikylän rannalle ja kaatui heti pyörtyneenä maahan. Kun hän sitä seuraavina viikkoina tointuessaan katseli Tukesania, mielistyi hän naiseen. Ja samoin kuin Shpackin isä, joka eli korkeaan ikään Siperian paimentolaisten keskuudessa, olisi Spike O'Brien saanut ainaisesti lepuuttaa väsyneitä jalkojaan toyootien luona. Mutta seikkailuhalu sai hänet valtoihinsa ja ajoi miehen matkaan. Sillä samoin kuin hän oli kulkenut York Factorysta Fort Yukoniin, samoin hän saattaisi mennä Fort Yukonista aina mereen saakka ja saada senkin kunnian, että oli ensimmäisenä kulkenut luoteisväylän maitse. Hän kulki myöskin pitkin virtaa, voitti tavoittamansa kunnian, mutta pysyi tuntemattomana ja ylistämättömänä. Myöhemmin hänellä oli merimiesravintola San Franciskossa, jossa häntä pidettiin erittäin etevänä valehtelijana, koska hän puhui täysiä tosia.

Kaiken kaikkiaan: Tukesan synnytti lapsen. Ja tämä lapsi oli Jeess Uck. Olemme nyt tarkkaan seuranneet hänen sukujuurtaan näyttääksemme, ettei hän ollut intiaani eikä eskimo, ei innuiti eikä oikeastaan mitään muutakaan rotua. Samalla olemme tahtoneet todentaa minkälaisia sukupolvien heitteitä me kaikki olemme ja miten ne juuret risteilevät, joista syntymme, johdetaan.

Suonissaan seikkailijaveri ja kaikki, mitä hän on monilta esi-isiensä roduilta perinyt, kasvoi Jeess Uck erinomaiseksi kaunottareksi. Hänen kauneutensa on tosin kummallista laatua ja kylliksi itämaalaista eksyttääkseen rotututkijoita. Hän oli erittäin notkea ja solakka. Kelttiläisestä ei hänessä ollut muuta jälkeä kuin mielikuvituksen herkkyyys. Kenties oli se myöskin ajanut hänen lämpöisen verensä ihon pinnalle, mikä teki sen värin hiukan vaaleaksi, mutta se saattoi olla yhtä hyvin Shpackin perintöä, tuon »suuren ja paksun», joka taas oli perinyt slavonilaisen isänsä ihonvärin. Ja kaikkein parhaat olivat silmät, suuret, mustat, loistavat silmät – puolirotuisen silmät, pyöreät, täysmuotoiset silmämunat ja intohimoinen ilme, silmät, jotka ilmaisivat tumman rodun sekaantumista vaaleaan. Hänen perimänsä valkea veri ja oma valppautensa tekivät hänet tavallaan kunnianhimoiseksi. Muuten hän oli kasvatukseltaan ja katsantokannaltaan täydellisesti toyooti-intiaani.

2

Eräänä talvena Jeess Uckin ollessa nuori nainen sattui Neil Bonnerin tielle. Tämä tapahtui vastoin Neil Bonnerin tahtoa, samoin kuin hänen tulemisensä tähän maahan. Se nyt oli oikeastaan ihan jyrkästi hänen tahtoaan vastaan. Kuponkeja leikkaavan ja ruusuja viljelevän isän ja seuraelämässä liehuvan äidin hoidossa oli hänestä tullut hulivili. Hän ei ollut huonoluonteinen. Mutta täytyykin miehen, jolla on täysi toimeentulo eikä mitään työtä, jollakin tavalla purkaa tarmoaan. Neil Bonner oli juuri tällaisessa asemassa. Ja hän purki tarmoaan niin tuntuvasti, että kun välttämätön huippukohta oli saavutettu, kömpi hänen isänsä – Neil Bonnerin vanhempi – ulos ruusutarhastaan hurjana säikäyksestä ja katseli poikaansa hämmästynein silmin. Sitten hän meni vertaisensa ammatinharjoittajan luo tapansa mukaan neuvottelemaan, niinkuin kupongeista ja ruusuistakin, ja nämä molemmat miehet määräsivät nuoren Neil Bonnerin kohtalon. Hänet piti lähettää maailmalle parantumaan – unohtamaan hullutukset ja ponnistelemaan heidän oivalliselle tasolleen.

Kun tämä päätös oli tehty ja nuori Neil Bonner hiukan katunut ja koko lailla hävennyt, kävi kaikki muu sangen kevyesti. Molemmat ammattiverit olivat suurien osakkeiden omistajia P.C. – yhtiössä. Tuolla yhtiöllä oli kokonaisia laivastoja virroilla ja valtamerilaivoja merellä. Paitsi tätä veden kyntämistä oli se yrityksillään piirittänyt myöskin maata noin satatuhatta neliöpeninkulmaa. Niinpä yhtiö lähetti nuoren Neil Bonnerin pohjolaan valkeille alueille oppimaan ja kehittymään yhtä hyväksi kuin isä oli. – Viiden vuoden yksinkertainen elämä siellä kaukana työssä ja poissa kaikesta houkuttelevasta tekee hänestä miehen, sanoi vanha Neil Bonner, ja sitten hän taas kömpi ruusutarhaansa. Nuori Neil puri hammasta, otti tuiman muodon ja tarttui työhön. Hän täytti paikkansa hyvin ja saavutti esimiestensä suosion. Ei siksi, että työ olisi erittäin miellyttänyt häntä, mutta se esti häntä menettämästä järkeään.

Ensimmäisenä vuonna hän tahtoi kuolla. Toisena hän kirosi luojaansa. Kolmantena hän horjui kummankin näiden kantojensa välillä ja riitaantui esimiehensä kanssa. Hän voitti kiistassa, mutta esimies piti kuitenkin viimeisen sanan – ja tämän sanan voimalla Neil Bonner karkoitettiin sellaiseen paikkaan, että edellinen sen rinnalla oli ollut hänestä paratiisi. Mutta hän lähti sinne valittamatta, sillä pohjola oli tehnyt hänestä toden totta miehen.

Siellä täällä kartalla valkoisilla alueilla nähdään pieniä pyörylöitä, hyvin o-kirjaimen näköisiä, ja toisella puolella tätä pyörylää on nimi, esimerkiksi Fort Hamilton – Yana Station – Twenty Mile – ja me uskomme, että nuo valkeat seudut ovat hyvinkin asutuita, ovat kaupunkeja, kyliä... Mutta eihän se ole mitään muuta kuin tyhjää kuvittelua. Twenty Mile, joka on hyvin toisten asemien kaltainen, on puurakennus, jotakuinkin yhtä suuri kuin tavallinen kulmatalo, pohjakerrassa ruokakauppa ja ensimmäisessä kerroksessa vuokrattavia huoneita. Pihalla on korkeajalustainen tai pylväsalkainen varastohuone ja sitäpaitsi pari ulkokuonetta. Pihassa ei ole minkäänlaista aitausta. Sen ala riittää silmäkannon matkan päähän ja arvaamattoman pitkän kappaleen vielä sen taaksekin. Mitään muita taloja ei ole näkyvissäkään, mutta toyootit majoittuvat väliin talvileirille noin peninkulman tai parin päähän Yukonille. Tämä on Twenty Mile, yksi P.C. – yhtiön monista tuntosarvista. Täällä yhtiön asiamies hoitaa apulaisensa keralla kauppaa vaihtaen intiaaneilta nahkoja ja myyden tavaraa oikullisille kullankaivajille, jotka maksavat kaiken kultahiekalla. Täällä asiamies ja hänen apulaisensa odottavat koko talven kevättä, ja kun se tulee, asettuvat he kiroillen katolle, sillä Yukon tulvi. – Tänne nyt lähetettiin Neil Bonner neljäntenä maanpakolaisvuotenaan hoitamaan koko liikettä.

Hän ei karkoittanut ketään edeltäjää paikoiltaan. Se, joka asemaa oli hoitanut, tappoi itsensä, »koska paikka oli perin paha» – sanoi apulainen, joka vielä oli jäljellä. Toyootit olivat toista mieltä asiasta tarinoidessaan nuotioillaan. Apulainen oli kapeaharteinen, onttorintainen, ja kasvot kuin kuolemalla; mustat parran haivenet eivät ulottuneet peittämään poskien onttoutta. Hän yski paljon ja keuhkot tuntuivat olevan vialla, sillä hänen silmissään oli hurja, kuumeinen ilme aivan kuin

keuhkotautisilla on viimeisinä aikoinaan. Hänen nimensä oli Pentley – Amos Pentley – eikä Bonner pitänyt hänestä, vaikka säälikin miesparkaa. He eivät olleetkaan varsin hyvässä sovussa keskenään, vaikka pakkaneen ja pimeys pitkinä talvisina kuukausina pakottivat heidät yhteiselämään.

Lopulta Bonner tuli siihen päätökseen, että Amos oli osittain mielenvikainen. Hän jätti miehen rauhaan, hoiti itse kaikki paitsi ruoanlaittoa. Mutta Amos palkitsi sen äkäisillä katseilla ja selvällä vihalla. Tämä oli suuri koettelemus Bonnerille. Sillä oman heimolaisen hymyily, iloinen sana ja yhteisen onnettomuuden tunto lähentää ihmisiä tovereiksi – sillä on suuri merkitys. Talvea ei ollut vielä pitkältä kulunut, kun hän alkoi huomata, että tuo apulainen oli monella tavalla yllättänyt edellistä asiamiestä ottamaan hengen itseltään.

Twenty Milessä oli hyvin yksinäistä. Erämaat ulottuivat näköpiirin laajuudelle. Kovettunut lumi oli levittänyt vaippansa yli maan ja haudannut kaiken elon kuolemanhiljaisuuteen. Monta päivää oli ihan kirkasta ja kylmää ja lämpömittari näytti järkähtämättä neljäkymmentä ja viisikymmentä astetta kylmää. Mutta sitten tuli muutos. Se vähäinen kosteus, mikä ilmassa oli, kasaantui harmaiksi muodottomiksi pilviksi. Oli melkein lämmin, lämpömittari näytti jo seitsemää alle nollan ja kosteus putoili alas kovina karpaloina, jotka narisivat jaloissa kuin kuiva sokeri. Sitten tuli jälleen kirkasta ja kylmää, kunnes oli kerääntynyt kyllyiksi kosteutta suojelemaan maata pakkaselta. Tätä menoa kesti lakkaamatta. Mitään ei tapahtunut. Ei ollut myrskyjä, ei kuohuvia vesiä eikä humajavia metsiä – ei mitään muuta kuin koneellinen kosteuden putoaminen avaruudesta maahan. Merkillisin näiden yksitoikkoisten viikkojen tapahtuma oli lämmön nousu viiteentoista lämpöasteeseen. Mutta tämän erehdyksensä korjasivat yläilmat rangaisten maata pakkasellaan, niin että elohopea jäättyi; väkiviinamittari näytti seitsemänkymmentä astetta alle nollan ja halkesi. Sen jälkeen ei kukaan voinut sanoa kuinka kylmä oli. Toinen tapahtuma, yksitoikkoinen säännöllisyydessään, oli öiden piteneminen, kunnes päivä oli vain hämärä kahden yön välillä.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.